

ת"פ 18535/03/13 - מדינת ישראל נגד מ' צ'

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18535-03-13
תיק חיצוני: 0-5230-20093-3381

בפני	כבוד השופט מנחם מזרחי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	מ' צ'

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שרית כץ

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד אורן שי

מתורגמן לשפה האמהרית - מר ילמה רדאי

הכרעת דין

כתב-האישום ייחס לנאשם 2 את האמור באישום השני, ובו עבירה של תגרה במקום ציבורי לפי סעיף 191 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 17.4.2009 סמוך לשעה 16:00, ליד חנות "ויקטורי" ברחובות, נטלו הנאשמים חלק בתגרה עם ג' פ', בכך שנאשם 1 חבט בראשו באמצעות בקבוק בירה ריק, ג' פ' נטל חפץ חד, הנחזה להיות סכין, ודקר את נאשם 1 בגבו.

בהמשך, השליך נאשם 1 את הבקבוק על ראשו של ג' פ', פגע בו וגרם לו לחבלה מדממת. ג' המשיך ודקר את נאשם 1 באזנו ובכתפו השמאלית, כתוצאה מכך סבל נאשם 1 מחתכים.

נטען, כי בנסיבות אלה תקף נאשם 2 (חלקו של נאשם 2 בכתב-האישום מתואר בעובדה מספר 7 בלבד) אף הוא את ג' , על-ידי כך שהכה בפיו באמצעות בקבוק זכוכית, גרם לו לחבלה, ולשבר באחת משיניו.

נטען, כי ג' פ' ונאשם 1 פונו לבית-החולים ונזקקו לטיפול רפואי.

ביחס לנאשם 1 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו הוגש כתב-אישום מתוקן.

על כן, התנהל ההליך רק ביחס לנאשם 2, ביחס לעובדה 7 שבאישום השני.

נאשם 2 ניהל הגנה במסגרתה טען טענת אליבי.

במסגרת פרשת התביעה העיד ג' פ':

הלה תיאר את ההתרחשות, את התקיפה של נאשם 1 (עמוד 15 שורה 19 והלאה), את חלקו שלו בתקיפה, ואת חלקו של נאשם 2 בתקיפה:

"ואז מגנאו (נאשם 2) ישר נתן לי בקבוק זכוכית על השיניים, שן אחת נפלה לי, 3 - 4 שיניים התנדנדו..." (עמוד 16 שורות 2 - 3).

הוצגה בפניו טענת נאשם 2, שלפיה הוא כלל נכח במקום והשיב: "זה שקר" (עמוד 20 שורה 12).

תעודה רפואית (ת/1) מתארת את חבלותיו, בין השאר, הפגיעה בשיניים.

הערת החוקר שנרשמה בתוך הודעת המתלונן (ת/2) והוגשה רק לעניין זה, בשורה 5: "אני לא מבחין סימן מאחורה". ובשורה 7: "אני מבחין בראשו של הנחקר מעל המצח נוטה לצד ימין של הנחקר בסימן חתך". בשורה 12: "אני מבחין בשפה הימנית העליונה של החשוד כשהיא נפוחה וכן ניתן לראות כי יש לו ברזלים בתוך השיניים".

במסגרת פרשת התביעה העיד אדנה אספאו:

תיאר את התקיפה (עמוד 23 שורה 1 והלאה).

ביחס לחלקו של נאשם 2 העיד: **"הנאשם 2 זרק את הבקבוק על ג'. אני ראיתי (שם אצבע על העין לאותו "ראיתי") בעיניים שהוא זרק את הבקבוק על המצח של ג', יצא לו דם..."** (עמוד 23 שורות 10 - 12).

וכן: **"אני ראיתי שהוא זרק את הבקבוק זכוכית על ג'.** המרחק ביניהם היה 3 מטר יכול להיות, היה עוד חצי בפנים, לא גמר את הבקבוק, אז זרק אותו, כל הפנים של ג' היו דם..." (עמוד 23 שורות 18-19).

הוצגה בפניו טענת נאשם 2, שלפיה לא היה במקום והעד השיב: **"שקר. זה שקר.** הוא היה שם במאה אחוז" (עמוד 23 שורה 23).

עיון בתיאור שני העדים מלמד, **שקיים שוני עובדתי הנוגע למעשה המיוחס לנאשם 2:** האחד מספר, כי נאשם 2 הטיח במתלון את הבקבוק, **בצורה ישירה** בשינוי. השני מספר כי נאשם 2 השליך את הבקבוק אל עבר ראש המתלון **ממרחק** ופגע במצחו.

שמעתי את עדויות שני העדים, התרשמתי מהם באופן ישיר ובלתי אמצעי, הבאתי בחשבון את העובדה, כי בין צדדים עוינות, השוויי את הסתירות בעדותם, והגעתי למסקנה, **כי ניתן לקבל את הגרעין הבסיסי בעדותם, ולקבוע ממצאים בהתאם לו, כנדרש בפליילים.**

מדובר בשני עדים, אשר הפלילו את נאשם 2, תיארו את חלקו בתקיפה, ודווקא העובדה שקיימת סתירה מסוימת בעדותם, הנוגעת לטיב מעשיו של נאשם 2, עומדת לזכות עדותם, מפחיתה את החשש, ומובילה למסקנה, כי אין מדובר בעדות מכוח אחד, מטעם, שנולדה לאחר תיאום עדויות.

נאשם 2 מסר בהודעתו (ת/3), כי כלל לא נכח במקום בעת התקיפה:

"אני לא הייתי שם" (שורה 7), מסר שהיה במקום עד השעה **15:00** (שורה 8) "ש: אם אני מבין מדברך נכון אתה כלל לא היית באירוע של המכות ? ת: נכון" (שורות 17-18) "ש: את היית בחנות של ויקטור ביום שישי ? ת: כן הייתי שם עד 15:00 בערך ואז נסעתי ליבנה" (שורות 24-25).

נשאל בצורה ישירה האם תקף את המתלון והשיב: **"לא היה שום דבר איתי ואני לא ראיתי אותו בכלל"** (שורה 55).

בעדותו, שב ומסר, כי שהה במקום עד השעה 14:00, אחר נסע למקום אחר, ביבנה, ושם שהה אצל משפחה לצרכי עבודה (הביא לה דיסק חתונה שאותו צילם): **"באותו יום הייתי באותו מקום בויקטורי עד 14:00,** אחר כך נסעתי ליבנה כדי למסור דיסק למישהו. נסעתי באוטו שלי. נסעתי ליבנה לאנשים שצילמתי להם, הייתי שם עד 18:00, אחרי זה חזרתי. הייתי ביבנה אצל משפחת גדאי, טדסה גדאי. הייתי אצלם בבית משעה 14:00 ועד 18:00. דיברתי עם טדסה עם ווגה, והיו שם עוד בני משפחה..." (עמוד 28 שורות 8 - 16).

שעת הימצאותו של נאשם 2 בזירה, לפי עדותו, התקדמה באופן **בלתי מהימן**, משעה 14:00 (עמוד 28 שורה 8) ל"שתיים ומשהו, שתיים וחצי" (עמוד 29 שורה 30) ועד "בשלוש ומשהו הייתי ביבנה" (עמוד 29 שורה 31).

אציין, כי למרות שבכתב-האישום נרשמה השעה 16:00, הראיה היחידה לשעת האירוע היא מעדותו של אדנה אספאו אשר מסר: "בשעה **שלוש ומשהו בצהריים**" (עמוד 22 שורה 29 - 30). הצדדים בשאלותיהם בבית-המשפט, ובפרט ב"כ נאשם 2, אשר ניהל הגנה המתבססת על טענת "אליבי" כלל לא שמו את הדגש על שעת ביצוע העבירה.

עדי האליבי: הרושם הישיר, הבלתי אמצעי שהתקבל משני עדי האליבי, הינו כזה **שאינו מאפשר לסמוך על זיכרונם עתה**, בעת מסירת עדותם, בחלוף השנים, וזאת ביחס **לאירוע שאינו אמור להותיר חותם עז במוחם**, כאשר הם מעידים על דקויות של תאריך ושעה, משנת 2009.

הנאשם 2 בהודעתו במשטרה (ת/3) מסר כי הגיע אל ביתו של העד "בשעה **15:45** בערך הייתי אצל הבן אדם הזה ביבנה שקוראים לו דסטה גדיי הוא גר ביבנה...והוא נתן לי 400 ₪, והייתי שם עד שעה **19:30 בערך**" (שורות 9 - 11).

עד האליבי אדגוט אדסה התיימר לזכור את התאריך 17.4.09 ואת השעה המדויקת, וזאת **מיד** בפתח עדותו (לדבריו לא עבר הליך של ריענון זיכרון ולא נמסר לו על מה הוא צפוי להעיד בבית-המשפט). התרשמתי, **כי לא ניתן לסמוך על זכרונו**. איני מקבל את הטענה: "ככה תפסתי במוח שלי" - עמוד 15 שורה 11 - ביחס לאירוע שלא אמור להיחרט בזיכרונו של אדם ברמה שכזאת.

התרשמתי, כי הוא אינו ניחן בזיכרון כה מופלא, המאפשר לבית-המשפט לקבוע ממצא בהסתמך על עדותו.

לא התברר די הצורך מדוע התקבעו התאריך והשעה של אירוע זה במוחו.

הוא העיד ששילם לנאשם 2 סכום של 600 ₪ (עמוד 15 שורה 1) בניגוד לדברים שמסר הנאשם 2.

העיד שהנאשם 2 המתין עד שעה 18:00 (עמוד 15 שורה 3).

יצוין, כי העד מסר שניתן להגיע מחנות "ויקטורי" אל הבית ביבנה **בתוך 6 דקות** נסיעה (עמוד 15 שורה 30). **כלומר, בהחלט יתכן שהנאשם 2 ביצע את העבירה המיוחסת לו ואז נסע אל בית העד.**

לטענתו, נאשם 2 הגיע אל הבית "בשעה **שלוש** ביום שישי" (עמוד 15 שורה 32). הוא לא היה בטוח אם נאשם 2 הגיע בדיוק בשעה 15:00 (עמוד 16 שורה 2), ואמר "**זה בקירוב**" (עמוד 16 שורה 6).

אינו זוכר מתי נכנסה השבת באותו יום שישי, כאשר עניין זה היה משמעותי (עמוד 16 שורה 10). יכול להיות שנאשם 2 הגיע אל הבית גם בשעה 15:45 (עמוד 16 שורה 13).

סיפר שנאשם 2 איחר להגיע והוא **נאלץ להתקשר אליו** (עמוד 16 שורה 24). כלומר, אם נאלץ להתקשר לנאשם 2, משום שאיחר, סביר להניח שנאשם 2 לא הגיע בשעה שבה קבעו. סיפר ששילם לנאשם 2 סך של 600 ₪ (עמוד 17 שורה 5).

עדת האליבי וואקה איילי מסרה, כי אחיה ונאשם 2 "**באו ביחד**" (עמוד 19 שורה 22), בניגוד לעד הקודם, אחיה, שמסר כי נאשם 2 איחר להגיע והוא נאלץ להתקשר אליו.

לפי עדה זו, נאשם 2 הגיע אל הבית "**בשעה שניים**" (עמוד 19 שורה 28). הם צפו בדיסק עד שעה **ארבע** (עמוד 20 שורה 4). לאחר מכן מסרה, כי נאשם 2 שהה בבית עד "שעה שש בערך" (עמוד 20 שורה 12). לא יודעת מתי נכנסה שבת באותו יום, למרות שנמסר כי עניין זה היה בעל משמעות, משום שלא רצו לצפות בדיסק לתוך כניסת השבת (עמוד 20 שורה 6).

עוד מסרה פרט שלא נמסר על-ידי נאשם 2 או על-ידי עד האליבי הקודם, שלפיו נאשם 2 אכל אצלה ארוחת ליל שישי (עמוד 20 שורה 21).

לא מיותר יהא לציין, כי הנאשם 2 בהודעתו במשטרה (ת/3) מסר כי הגיע אל ביתו של העד "**בשעה 15:45 בערך...והייתי שם עד שעה 19:30 בערך**" (שורות 9 - 11). שני עדי האליבי הדגישו, כי הם צפו בדיסק אך לא יאחר מכניסת השבת. עניין זה לא הוכח, אך מצוי במסגרת ידיעה שיפוטית שניתן להיעזר בה - כניסת השבת באותו מועד היא בסמוך לשעה 18:30, כלומר לא יתכן שהנאשם 2 שהה בדירה צפה בדיסק, וזאת עד 19:30, לאור היותם של עדי האליבי המקפידים על שמירת השבת.

העד שהובא כעד הגנה, אמרה יהולשט, לא מסר פרטים הנוגעים לחזית המריבה. העובדה שלא ראה את נאשם 2 בזירה (עמוד 14 שורה 10) אינה שוללת את האפשרות שכן נכח בזירה.

ב"כ נאשם 2 טען "מעל ראשו" של נאשם 2 לקיומה של הגנה עצמית. ואולם, אם מוצגת טענת אליבי קם מחסום מפני הצגת טענות הגנה אחרות, הנובעות מהימצאות בזירת עבירה, כגון פעולה במסגרת הגנה עצמית.

הדברים אינם דרים בכפיפה אחת (ראו: י' קדמי "על הראיות" חלק שני בעמוד 853 והלאה).

זוהי טענת הגנה חלופית, שהנאשם לא הניח את התשתית הראייתית לה, בעיקר בעדותו (ראו גם: ע"פ 3372/11 קצב נגד מ"י פסקות 146, 151 והלאה).

על הנאשם 2 היה להוכיח את טענת ה"אליבי" בנטל הבאת הראיות בלבד, באופן שיעורר ספק בלב בית- המשפט בדבר מהימנותה וספק זה לא התעורר נוכח שני עדי האליבי שהובאו, ועדותו הבלתי מהימנה של נאשם 2.

אני קובע, כי הופרכה טענת האליבי של נאשם 2, ואני מוצא אותה בלתי מהימנה.

האליבי המופרך של נאשם 2 מחזק את פרשת התביעה.

1/ הינו הכרעת-הדין בעניינו של המתלונן. אבהיר, כי הכרעת-דין זו לעניין העומד בפניי, היא בגדר עדות מפי השמועה.

הממצאים שנקבעו בה אינם יכולים לכבול את בית-משפט זה. מדובר בהכרעת-דין שהתבססה על מארג ראיות אחר, רחב יותר מן המערך שנפרש בפניי, והיא התבססה על חזית מריבה אחרת. ואגב, חזית מריבה, שבמסגרתה הוסכם דווקא, כי נאשם 2 אכן תקף את המתלונן כנטען (פסקה 9 להכ"ד).

אין בין 1/ ובין הכרעת-דין זו, משום דיבור בשני קולות, לאור מערך הראיות וחזית המריבה השונים.

ומה ההבדל בין הכרעת-דין זו (1/1) לבין הכרעת-דינו של נאשם 1, אשר הודה בכתב-אישום מתוקן, שבמסגרתו תואר גם חלקו של נאשם 2.

אציין, כי העבירה שיוחסה לנאשם 2, אינה תואמת כלל את העבירה שהייתה אמורה להיות מיוחסת לו, לאור חלקו ב"תגרה", ותמוה הדבר, ואך ורק משום שאיני חפץ לגרום לעיוות דין ולאפליה מול חלקו של נאשם 1, לא ארשיע בסעיף אישום חמור יותר.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תגרה במקום ציבורי לפי סעיף 191 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ו, 09 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.